

ZBYNĚK
ZEMAN

STRÁŽ
SMRT
SKRZ KŘK

STRČ SMRT
SKRZ KRK

Zbyněk Zeman

*Poděkování Pavlu Jedličkovi a Radku Krůzovi
za odborné rady.*

Část první: Dobře zaplacená role

1.

Na polozataženém nebi visel odporně šklebící se měsíc. Jeho pobledlý ksicht působil odtažitě a chladně. Ať už se pod ním dělo cokoliv, nehnul ani brvou. Karpatskou scenérii osvětloval neochotně, ale přeci jen dostatečně na to, aby bylo možné spatřit, jak krvežíznivý hrabě Dracula svým uhrančivým charismatem obalamutil svou poslední oběť. Mladá dívka toho d'ábla vroucně objala a on... Místo láskyplného polibku jí přiložil své rty na její něžné hrdlo. Pochmur-
nost celého výjevu podtrhlo vytí vlků a silueta polorozpadajícího se hradu v pozadí.

Ale bylo by mylné se domnívat, že to byli pouze vlci, kdo celou scénu mohli pozorovat. Našli se i jiní diváci. Bylo jich přes čtyři sta a reagovali zcela podle očekávání. Začali se smát. A když se zataáhla opona varnsdorfského městského divadla, ozval se bouřlivý aplaus.

Divadelní spolek „Strč prst skrz krk“ si vychutnával děkovačku a třikrát se vrátil na jeviště. Obě ženy dostaly květiny a muži se spokojeně usmívali. Poté následoval přídavek v podobě písně „Upíre, ty bestie, rozšláplš mi hostie“, kterou zpíval nejznámější herec souboru Otakar Budil. Poté se znovu herci museli dvakrát vrátit na jeviště, než potlesk utichl.

V šatně konečně mohli sundat klobouky, pláště, dýky a další potřebné rekvizity.

„Já vám říkal, že komediální krvák bude mít v malých městech úspěch,“ chlubil se Otakar.

Všichni mu úsměvem dali za pravdu, byť od začátku nikdo nebyl proti, aby hráli na svém turné právě tuto hru. Věděli, že Otakar si pokaždé přisuzuje víc zásluh, než skutečně má, ale nikdo mu tuto vlastnost neměl za zlé. Byl bez diskuze největší hvězdou souboru. V této hře hrál Abrahama van Helsinga, postavu, která kromě úvodní pětiminutovky prakticky neslezla ze scény, a která měla nejvíc vtipných hlášek. Celý soubor by byl bez této herecké star sotva poloviční. A možná by už dávno zanikl. Od filmových tvůrců dostával tento pětapadesátiletý herec menší či větší roli jednou až dvakrát za rok.

Novináři chtěli téměř pokaždé mluvit výhradně s ním. Nanejvýš ještě s Kamilou Staňkovou, která se se svým sexy vzhledem propracovala i do televizního seriálu z nemocničního prostředí, v němž hrála především pozadí nejrůznějších dialogů.

Všichni byli tudíž překvapeni, když inspicient přinesl vizitku jistého Pavla Alfonse Jandy, který chtěl hovořit s hercem Maxmi-liánem Krajíčkem.

„Se mnou?“ položil ujišťující otázku mladý herec. Svou přirozeně bledou kůží, dlouhými černými vlasy a orlím nosem se dokonale na hraběte Drakulu hodil. Na rozdíl od jiných rolí se zde téměř nepotřeboval líčit.

„Jo, s tebou, Maxi,“ usmál se inspicient.

„Novinář?“

„Nevím, legitimaci mi neukázal. V tmavomodrém saku, plešatej,“ pokrčil rameny inspicient.

Další z herců Dominik Linhart se rozesmál: „Pavel Janda a plešetej k tomu? Tak to je jasný, to je brácha Petra Jandy.“

Každý ze souboru se vtípku minimálně pousmál, jen Otakar Budil byl stejně jak na trní. Ani příliš nevnímal, jak Kamila o něj nenápadně otřela svá ňadra, zatímco Maxmilián si toho všiml moc dobře. Do foyer tak dorazil mrzutý a zamyšlený.

Pavel Alfons Janda byl chlapík středního věku s uhrančivým pohledem a začal trochu vlezle: „Gratuluji, pane Krajíčku, Drakulu jste hrál fantasticky.“

Ještě něco pochvalného řekl, a potom ztišil hlas, jakoby kolem byli agenti cizí rozvědky: „Nejsem zvyklý chodit kolem horké kaše, tak půjdu rovnou k věci. Nevím, jak jste na tom s časem, ale měl bych pro vás nabídku na ryze soukromé herecké představení.“

„My jsme rádi za nabídky. Za mě soukromé představení není problém, ale nevím, jak se budou na to tvářit kolegové.“

„Špatně jste mě pochopil. Jednalo by se pouze o vás, pane Krajíčku.“

„To nevím... To bych musel zvážit...“

„Zvažte. Za představení cca čtvrt hodinové bych vám nabídl tisíc euro.“

Krajíčkovi daná částka lehce vyrazila dech, ale nedal na sobě nic znát: „A co bych měl hrát? Případně... pokud se rozhodnu...“

„Jak říkám, šlo by o čistě soukromé herecké představení. Napadlo mě to dnes, když jsem vás viděl,“ chytil holohlavý muž důvěrně Krajíčka pod paži, „zřejmě vás trochu zarazila výše oné částky. Vysvětlení je však prosté. Vlastně jde o to, že mě můžete vytáhnout

z takové bryndy. Víte...věc se má tak. Jsem ženatý už víc jak sedm let. Svou ženu velice miluji, hodně mi na ní záleží a nechci ji za žádnou cenu ztratit. Z toho důvodu je pro mě tisíc euro opravdu pakatel. Víte, někdy předloni se zřejmě stalo cosi, sám si nejsem jist, kdy a co... nějaká situace zřejmě, kde jsem se nezachoval úplně... nebo... já nevím,“ mračil se, „leč od té doby si moje žena o mně myslí, že jsem zbabělec. A mně se nedaří jí to nijak vyvrátit,“ rozhodil bezmocně rukama, „ale... jistá šance by tu byla,“ objevily se mu v očích plamínky naděje, „moje žena se totiž velmi bojí upírů!“

„Upírů?“

„Upírů! Ona v ně hodně věří. Víte, kdybyste precizně zahrál, že jako upír ji v noci navštívíte a *jako* ji přepadnete a já bych vás *jako* zahnal... Chápete?“

„Zajisté chápu, ale...“

„Je mi to jasné. Nemáte teď moc času. Jestli dovolíte, vzal bych si na vás telefonní kontakt a domluvili bychom schůzku v nějaké kavárně a tam vše probrali dopodrobna.“

Alespoň budu mít čas si to pořádně rozmyslet, uvažoval Maxmilián a přikývl. Pak si ale řekl, že železo by se mělo kout, dokud je žhavé: „I když... Pokud jste místní, tak celý zítřejší den budu pobývat u své babičky v Rumburku.“

„To je báječné! Co třeba společný oběd?“

„Pane Jando, říkal jsem, že budu u své babičky, takže...“

„Ano, ovšem,“ pochopil okamžitě Janda a decentně se ůkl do čela, „tedy odpolední káva?“

Když se Maxmilián vrátil do šatny, Staňková s Budilem si zrovna vyměňovali náhodné tajuplné pohledy. Každý v souboru věděl, že ti dva jsou milenci, ale vadilo to pouze Maxmiliánovi. Kamila se mu líbila. Velmi se mu líbila. Jenže brzy pochopil, že na chlapovi považuje za hlavní atraktivní prvek, o kolik příček by ji mohl vytáhnout nahoru ve společnosti nebo v herecké kariéře. Dostal chuť si je oba vychutnat.

Tudíž na dotaz kolegyně Andrey Levčíkové, kdo to byl, úplně samozřejmě odpověděl: „Nějaký pisálek z bulváru.“

„Co chtěl?“ zeptal se nervózně Budil.

Podíval se na Otakara: „Jestli jste prý ty a Kamila milenci.“

Ženatého Budila tato informace vyděsila: „Co jsi mu řekl?“

„Že je to blbost. Že Kamila je milenkou Vojty Dyka a ty jsi milencem Brzobohatého.“

„Cože? Ty blbče! Ty vůbec nepřemejšlíš!!! Já bych tě nejradši...“ ale pak jen vzdychl, když viděl, jak se celý soubor směje, „tys mě dostal. Ne, vážně, cos mu řekl?“

Maxmilián se rozhodl využít toho, že všichni uvěřili, že je to opravdu bulvární novinář, a získat si díky tomu v očích kolegů body pro sebe: „Bud' v klidu. Já vím, jak je tahle otázka od bulváru ošidná. Ať už řekneš ano, nebo ne, nebo no comment, stejně si z toho vyvodí, co potřebují.“

„No právě!“ byl Budil opravdu v mimořádném stresu, „cos mu přesně řekl? Doslova, prosím tě!“

„Zatvářil jsem se strašně rozčileně a vpálil mu: – Cože? Vy mě vytáhnete ze šatny a potom se nezajímáte o mě, ale o kolegu Budila? – Uraženě jsem se otočil a odešel.“

„To jsi udělal dobře,“ oddechla si herecká star souboru.

V očích kolegů viděl, že mu vše spolkli a kladné body si získal. Andrea se i smutně usmála a řekla: „Ale o tobě napíše, že jsi namyšlený, bez talentu a podobné kydy.“

Maxmilián zdvihl levý koutek úst: „Uvidíme. Ale podle mě nic nenapíše.“

Při odličování si znovu celý rozhovor s tím divným chlapíkem v paměti přehrál. Ano, bude velmi inteligentní, ale je pro svou věc tak zapálen, že by se z něho dalo vyrazit ještě něco navíc. Samozřejmě nenápadně. Hlavně je potřeba přijít pečlivě připraven.

Poté se rozloučil se souborem, přičemž mu Andrea s nečekaně milým úsměvem připomněla úterní zkoušku. Ve foyer vyzvedl svou babičku a vydal se s ní do Rumburku.

2.

(Rumburk, první polovina října)

Domluvená schůzka obou mužů se uskutečnila v rumburské kavárně následující den ve tři hodiny odpoledne.

„Takto vypadá moje žena,“ ukázal Pavel Alfons Janda první fotografii, „a zde je vila, do které se musíte tajně dostat. Nachází se na úplném okraji vesnice Baronský. Znáte to tam?“

„Vím, že je to někde tady v okolí. Stejně jako Hraběcí, Království, Císařský a Panský. Ale nikdy jsem tyhle vesničky neměl tu čest navštívit.“

„Prostě díra světa. Nevím, proč si to zrovna tam moje žena zamilovala. No nic. Zpět k vile. Stojí tedy na úplném okraji, respektive mezi příjezdovou cestou a lesem, za kterým je další polní cesta, což je pro naše plány zásadní.“

Maxmilián si prohlížel fotografie a v duchu konstatoval, že jak manželka, tak vila, by se daly považovat za luxusní. Zároveň dumal, jak navléct svůj plán, aby dostal z toho strejdy ještě nějaké peníze navíc. Úplně nejlépe za náklady, které mít nebude. Ale před tím by měl ukázat, že je pravý profesionál: „Jak se dostanu do domu?“

Muž vytáhl další fotografii. Tentokrát na ní byla vila focená zezadu: „Na smluvené místo z druhé strany lesíku dorazíte mezi půl osmou a osmou. Přesný čas zahájení akce není dán. Je podmíněn tím, kdy se manželka začne koupat. Pak vám napíšu SMSku a vy budete

mít cca půl hodiny na to, abyste se přes lesík a zahradu dostal k žebříku, který přistavím pod balkón. Na balkóně pak vyčkáte, než se manželka vrátí z koupelny. Minutu počkáte a vlítnete na ni.“

Jasně, takže představení sice čtvrt hodinové, ale kdo ví, jak to v reálu bude trvat dlouho, pomyslel si Maxmilián. Nicméně právě nadešla jeho chvíle se ukázat, a tak pochybovačně nakrabatil čelo: „Vlítnout na ni, jak říkáte, je podle mě nesmysl. Já bych doporučoval spíše pomalé otevření dveří a pomalé vstoupení. Spíše, aby to působilo majestátně a dominantně, ale taky mysticky.“

Jandu Krajíčková slova evidentně zaujala: „To je určitě lepší varianta.“

„Určitě. Počítám, že jsou balkónové dveře skleněné a budou zavřené.“

„Ano, jsou. Ale můžu je nějak nenápadně pootevřít.“

„Určitě je pootevřete. Ale i přesto si nechám vyrobit u kamaráda speciální koženou rukavici, kterou se snadno okenní sklo rozbije,“ řekl důležitě Maxmilián a spokojeně se pousmál, když viděl příkyvuujícího Jandu, „a taky musíme dát vaší manželce čas začít křičet a vám čas přijít do pokoje.“

„A to zase ne. Nemůžete přeci prchat po žebříku dolů, když jste jako upír možná i na balkon *jako* přiletěl. Já bych manželku nechal, ať začne z pokoje utíkat. Poběží určitě do přízemí, vy za ní a já vás potom vyženu ven dveřmi.“

„Proč ne, to by také šlo. Ale ten závěrečný boj musí být trochu drama. Nemůžu hned utéct.“

„Ne?“

„Ne. Vaše žena musí mít čas, aby vás viděla, jak se nebojíte. Jak si sice nejste jist – přeci jen vidíte upíra poprvé v životě – ale nebojíte se. Musíte v dané situaci působit překvapeně, ale zároveň pohotově. Čím mě plánujete zahnat?“

„To jsem jaksi nepromyslel. Asi výhružným postojem.“

Krajíček přivřel oči a pozvedl levý koutek úst na znamení, že to není úplně ono: „Nemáte doma třeba Bibli?“

„Možná ano. Ale počkejte, my právě na té chodbě máme na zdi Kristův kříž po prachtyňi.“

„Výborně! To je ono.“

„Chápu. Pohotově jej sundám, namířím ho na vás...“

„...a já budu pomalu ustupovat ke dveřím.“

„To je vynikající plán,“ ocenil Janda.

„A ještě další věc. Máte na té chodbě zrcadla?“

„Proč? Je to důležité?“

„Samozřejmě. Upíři přeci nejsou vidět v zrcadlech.“

„Ale to je pověra, ne?“

„Tak jako všechno o upírech. Ale vaše žena tomu věří. Takový detail může všechno zhatit.“

„V předsíni samozřejmě zrcadlo máme. A dost velké.“

Krajíček se rozhodl další větou vyskočit na koně a debatu směřovat potřebným směrem: „Zrcadlo musíte přemístit. Nebo den před tím omylem rozbít,“ dodal sebevědomě.

Muž se podrbal na své plešaté hlavě. Pak vzdychl: „Oukej. Zařídím, abychom den předtím něco stěhovali a podmáznu stěhováka, aby ho rozbil.“

„Báječné,“ usmál se Maxmilián, „a budu potřebovat nějaké peníze na benzin a počáteční náklady, výrobu té rukavice, speciální kontaktní čočky a tak dále.“

„Kontaktní čočky?“ zeptal se Janda udiveně a Krajíček věděl, že ho má v hrsti.

„Ovšem. Na jevišti nejsou potřeba, tam vše zařídí líčení. Ale v reálu, kde musí být líčení velice nenápadné, jsou čočky náš triumf. V dnešní době můžete mít tygří oči, nebo mrtvolně bílé... Jaké chcete.“

Pavel Alfons Janda byl nadšen: „Já... já jsem ohromen. Jste opravdu profesionál. A jsem rád, že jsem si vybral právě vás.“ Potom vytáhl peněženku: „Jak jsme se domluvili. Pět set euro teď, pět set po akci a tady dvě stě navíc na výdaje. Je to dostačující?“

Krajíček spokojeně přikývl. Kontaktní čočky doma má, a speciálně polstrovanou koženou rukavici, ve které je šikovně zašitý tzv. boxer, si vypůjčí od kolegy Linharta.

„Hlavně ať máte na sobě ten divadelní kostým,“ řekl Janda.

„Jste si jist, že to bude to pravé? V dnešní době přeci jen...“ zapochyboval Maxmilián.

„Nerad bych, aby...“ Janda na okamžik zaváhal, ale pak větu dokončil, „aby vás moje žena považovala třeba za zloděje. Zahnat zloděje chce samozřejmě také trochu odvahy, ale upír je upír.“

„Chápu, upír je u vaší ženy za víc bodů,“ přikývl mladý herec a v duchu dodal, že je mu vlastně jedno, jak Jandová svého manžela ocení.

3.

(Sankt Gallen, 4. listopadu)

Osmašedesátiletá Marie Elsa van der Berghult bydlela v malém domku sama. Její manžel zemřel před půl rokem. Ačkoliv ho po většinu společného života milovala, nakonec Pánu Bohu poděkovala, že si ho vzal už k sobě. Posledních dvacet měsíců totiž zažívala krušné časy se zatrpklým a krajně nevrlým chlapem, o něhož se musela starat, a který jí za její pomoc pokaždé vynadal nebo nesmyslně tvrdil, že daný úkon zvládne bez její pomoci.

Nyní se mohla ponořit do své sbírky mystických knih, především do textů kabaly v původním jazyce.

Nevadila jí ani samota ani společnost, ale pečlivě si vybírala, komu věnuje svůj čas. Když oknem z kuchyně spatřila přicházet Sandru, její oči se rozzářily nadšením. Svě nejmladší neteri věnovala svůj čas velmi ráda. Obě ženy se přivítaly objetím a polibkem.

Nedaleké kostelní hodiny odbily pátou odpolední a k tetině radosti jí Sandra sdělila, že se zdrží celý večer.

„Tak to bychom si mohly po večeři zahrát žolíky, co říkáš, Sany?“

„Báječný plán, teti,“ usmála se mladá žena, „a mám pro tebe dárek. Koupila jsem ti nový mobilní telefon.“

„Já ti nevím, holka,“ zavrtěla hlavou Marie, „já té moderní technice nerozumím. A měnit své telefonní číslo se mi taky nechce.“

„Ale teti, budeš mít pořád stejné telefonní číslo. SIM karta ti zůstane stejná. Půjč mi telefon, já ti to vyměním.“

„Tedy moc se mi do toho nechce. Navíc dnes večer čekám na velmi důležitou zprávu.“

„To je až večer. Ta výměna potrvá jen chvilku.“

„A co když nový telefon nebude fungovat?“

„Ale bude.“

Marie stále váhala, a tak Sandra řekla: „Teti, vždyť sis posledně stěžovala, že ti ta baterie nevydrží ani půl dne. Pořád ho máš na nabíječce. Víš co? Než uděláš večeri, tak tu SIMku vyměním, ty si to pak vyzkoušíš a pokud se ti nový telefon nebude zamlouvat, není nic jednoduššího, než vrátit kartu zpět do toho tvého obstarožního. A ty si dál budeš jen telefonovat a esemeskovat, platí?“

„Tak dobře.“

Marie se jala připravovat večeri a Sandra, než se pustila do výměny SIM karty, se jí zeptala, jestli nemůže nějak pomoci.

„Nepotřebuji. Posad' se a vyprávěj, jak se máš a co děláš.“

„Pořád totéž. Dopisuji svou knížku o rudolfinské Praze.“

„Já myslela, že po Thomasově smrti toho bádání necháš.“

„Tohle je omyl celé naší rodiny. Teti, to je moje práce, se kterou mi Thomas pomáhal, ne naopak,“ ušklíbla se mladá žena a odkryla zadní část starého tlačítkového telefonu z roku nazdar.

„A co Thomasovy děti? Pořád tě nenávidí?“

„To nevím. Oni si mysleli, ostatně jako všichni, že si Thomase беру kvůli penězům. Minulý týden proběhlo dědické řízení. Měla jsi

vidět ty jejich bojovně naladěné ksichty. A když jsem se potom vzdala v jejich prospěch veškerého movitého i nemovitého majetku, čuměli jak panic v nevěstinci s voucherem,“ zasmála se Sandra a SIM kartu vložila do nového telefonu.

„Jak panic v nevěstinci?“

„Přesně tak. To je přesný příměr. Stejně užasle, stejně nadšeně, stejně pitomě a stejně nevěřičně, jaké štěstí je to potkalo,“ zubila se Sandra a nenápadně vymazala kontakt „Edward“.

Marie se smála a ptala se: „To sis vážně nic od Thomase nevzala?“

„Jen pár drobností. Ale celé se to vešlo do jednoho většího kufru,“ mávla rukou Sandra a pod jménem Edward uložila nové telefonní číslo.

„Na rozdíl od většiny rodiny, ti věřím, že jsi Thomase milovala, ale i láska má své důvody. Vždy jsem se tě chtěla zeptat, čím vším tě ten skoro osmdesátiletý muž přitahoval?“

Sandra se zamyslela, protože poznala, že se teta ptá upřímně: „Hlavně svou moudrostí, znalostmi, pohodou a vůbec přístupem k životu. Zajímalo by mě, co by mu měl kdo říct nebo udělat, aby zamával s jeho optimismem. Nepodařilo se to ani doktorovi, když mu předpovídal poslední rok života.“

„Optimismus je vždy přitažlivý,“ pokývala hlavou teta, „ale nevypadáš, že bys každou noc plakala do polštáře po manželově smrti.“

„Tak já si pobřečela hlavně potom, když se Thomas dozvěděl diagnózu. A pak? Už jsem to věděla v podstatě předem. Byla jsem pak ráda za každý den s ním.“

Obě vdovy se nostalgicky usmály.
Večer ubíhal ve velmi příjemné atmosféře.

4.

(Baronský, úterý 4. listopadu)

Stříbrná Octavia zastavila v podvečer na dohodnutém místě. Okraj lesa zde opravdu nebyl příliš hustý. Stačilo projít nějakých třicet metrů a již byla vidět silueta Jandovy vily. Maxmilián Krajíček se tedy v klidu vrátil k autu a opřený o pařez pozoroval západ slunce při neobyčejně teplém večeru začátkem listopadu.

Jeho mobilní telefon zavibroval asi až po čtyřiceti minutách SMS zprávou: „Manželka je v koupelně, akce začíná.“

Mladý herec zkontroloval své nenápadné líčení, zhluboka se nadechl a vyrazil.

Les už tonul v pološeru, ale dařilo se mu nezakopnout. Mno... zpátky to bude zajímavé, pomyslel si. Až mě Janda vyžene, asi bude lepší, se schovat někde v houští a vyčkat, až se vše uklidní, a potom se nenápadně vydat zpátky k autu.

S těmito myšlenkami došel až k vile.

Žebřík stál na určeném místě.

Vylezl na balkón v prvním patře a pozoroval místnost osvětlenou malou lampičkou na nočním stolku. „Upír“ se spokojeně usmál. Balkónové dveře byly pootevřené. O jeden stres méně. Potom se pozorněji podíval na sklo. To je ale blbec, ten Janda, oni mají na oknech fólii proti zlodějům. Naštěstí je pootevřeno. Tohle bych

nerozbil možná ani krumpáčem, pomyslel si a rukavici schoval do kapsy kalhot.

Mno... možná jsme to měli nacvičit, zapochyboval mladý herec a hned měl hlavu plnou nebezpečných zakopnutí o všelijaké předměty až poběží za Jandovou.

Otočil se, aby si z patra prohlédl, kudy bude utíkat zpět k autu. Jediné, co viděl, byl les propadající se do stále větší temnoty. Z prodlužujících se stínů Maxmilián Krajíček pocítil úzkost. Včera dopoledne byl plný sebevědomí, když mu volal Linhart kvůli nějakému večírku. Samozřejmě se vyptával, co má důležitějšího, než večírek u známé celebrity. Maxmilián suverénně a tajuplně odpověděl, že má divadelní představení, ale podrobnosti musí zatajit.

Linhart se samozřejmě chytil: „Počkej, o co jde? Na tohle potřebuješ tu rukavici?“

„Jo, ale nic víc říct fakt nemůžu. Prostě divadlo. Taková zajímavá a dobře zaplacená role.“

„Jak dobře zaplacená?“

„Hodně dobře zaplacená.“

Byl si jist, že mu kolega závidí, a tak byl v první chvíli spokojen. O něco později trochu litoval, že o tom vůbec mluvil. A teď? Teď litoval, že mu neřekl víc. Nebo komukoliv jinému. Musel si přiznat, že – kdo ví proč a kdo ví z čeho – má strach. Má to vzdát? Ne, to nebyl jeho styl. A ta úzkost je logická. Nejde jen o překážky v domě. Ta ženská na něj klidně může vytáhnout třeba kuchyňský nůž. Co by asi tak dělal? Navíc na zpáteční cestě přes les může zapadnout do

nějaké jámy a třeba si zlomit nohu. Nic moc představa v létě, natož začátkem listopadu.

Rozsvítilo se velké světlo a do pokoje vešla paní Jandová. Její dokonalá postava se rýsovala pod průhledným župánkem dost zřetelně a dost lákavě. Pásek župánku navíc nebyl zavázaný, takže část nohy, bok a jedno ňadro nebylo zahaleno ani průhlednou noční košilkou.

Maxmilián si toužebně vzdychl. Mimoděk si vzpomněl na kolegyni Kamilu Staňkovou. Měl bych si do svého života pořídit nějakou podobnou kočku, přemítal a znovu okukoval spoře oděnou nic netušící ženu. Chovej se jak profík, napomenul se.

Potom svou tvář nechal spočinout do naprosto kamenného výrazu a pomalu začal otevírat balkónové dveře.

Až když zavrzaly, paní Jandová se otočila. Zaječela, hodila po strašlivém upírovi několik předmětů denní potřeby a dala se na útěk.

Maxmilián svou kamennou tvář i majestátní postoj dokázal zachovat, byť mu pár centimetrů kolem hlavy proletěla lahvička pleťového mléka. Tento úspěch mu vrátil klid a sebevědomí. Potom se přiměřenou rychlostí a sebejistě vydal za prchající blondýnkou.

Než vstoupil na točité schody, sledoval z podesty, jak paní Jandová mizí v další místnosti. Krajíčková sebejistota se vytratila v okamžiku, kdy se nacházel v půlce schodiště a někdo zhasl. Sejit bez pádu znamenalo zpomalit a ztratit čas. Co to ten Janda vymýšlí? Není normální, pomyslel si, když zvládl poslední schod. Ale v dalším okamžiku někdo rozsvítil a vzápětí na něho padla síť. Ten Janda se zbláznil! Co to, proboha, vyvádí?

„Drž ho, Adame,“ ozval se mužný hluboký hlas.

Cože? Adame? Krajíček nic nechápal, ale to už ho dvě ruce zezadu velmi silně sevřely. Muž jménem Adam měl sílu lamželeza. Nejdřív Krajíčka zalehl a pak převalil mladého herce na sebe. Ten se snažil vymanit a při tom střízlivě přemýšlet. Co ten Janda blbne? Proč si pozval na pomoc tohohle řízka? Takhle přeci své manželce odvalu nijak nedokáže. Ke všemu něčím příšerně smrdí... Fuj!!!

Špatně se mu dýchalo. Měl pocit, že ho ruce neznámého pořízka drtí jako ocelový svěrák.

Zatímco vyděšená blondýnka zalezla do rohu za malý fikus, kde se halila do svého průhledného negligé, na scénu vtrhl Edward Gabor van der Berghult. Jeho britsko-holandsko-maďarské kořeny byly na jeho vysokém sebevědomí náležitě patrné.

V pravé ruce svíral kladivo a Maxmilián si bůhvíproč vybavil obrázek komunistického úderníka z jedné učebnice, kterou mu ukazovala kdysi babička. Podíval se na jeho levou ruku, avšak místo spru v ní ten muž svíral dřevěný kolík.

Hbitým skokem přiskočil ke dvojici a s výkřikem: „Končíš, ty krvelačná bestie!!!“ zarazil ten kolík mladému herci do srdce.

Smrt se blížila velmi rychle, avšak těch několik desítek vteřin Krajíčkovi stačilo k tomu, aby mu závěrečná scéna jeho života dala nějaký logický smysl. Vzpomněl si, jak vtipálek Linhart přesvědčoval slečnu obsluhující v divadelní kavárně o tom, že Maxmilián je skutečný upír. Bývalý nadějný herec vnitřně zoufale zaúpěl. Vždyť mu ten blbec Janda sám o sobě řekl, že si jeho žena o něm myslí, že je zbabělec. Jak mu jen mohl uvěřit, že je to pouze názor jeho ženy? Janda zjevně zbabělec byl. Dokonce musel být extrémní zbabělec.